

Οι ξακουστοί Λαγκαδινοί χτίστες

/ [Πεμπτούσια](#)

image not found or type unknown

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://bit.ly/2dKSAIm>]

Στο χαγιάτι του κοντινού σπιτιού βγήκε ο παπάς, που τον είχαν ειδοποιήσει, και έβαλε φωνή:

-Σταθείτε ευλογημένοι, τους είπε, να έρθω κοντά σας.

Τον γνώριζε ο Μαστρογιάννης και πήγε εκείνος κοντά του. Είχε χτίσει και συγγενών του το σπίτι κι ο παπάς ήξερε την σβελτάδα και την τέχνη του.

-Εσύ 'σαι Μαστρογιάννη; του είπε σαν σμίξανε. Σε γύρευα. Όλο το χωριό Λαγκαδινοί μαστόροι το χτίσατε δεν πάει να χτίσουν άλλοι το καμπαναριό.

Μπήκε στο νόημα εκείνος. Ανέβηκαν στο σπίτι του παπά να κουβεντιάσουν. Ήπιαν το πρώτο τσίπουρο και η γλώσσα του λύθηκε. Ήταν γνώριμος στο χωριό ο Μαστρογιάννης από τις καλές δουλειές που έκανε. Γι αυτό τον προτιμούσαν και τον είχαν σε υπόληψη και τιμή. Ήταν ντόμπρος στις δουλειές του κι ο λόγος του συμβόλαιο. Το μυαλό του ξουράφι και η δύναμή του σαν βράχος στο κύμα.

Κείνο το ταξίδι όμως τους είχε γονατίσει. Μεριά το απριλιάτικο κρύο, μεριά και οι νοικοκυραίοι, που δεν έλεγαν να ξεκινήσουν δουλειές, είχαν μείνει πανί με πανί. Στα Λαγκάδια οι δικοί τους πεινάγανε και περίμεναν!

Τώρα τρεις ώρες τα έλεγε με τον Παπά και το συμβούλιο. Τα είπανε, τα ξαναματαείπανε. Ήταν καταφερτζής ο Μαστρογιάννης! Δουλειά δεν του ξέφευγε εύκολα.

Τελικά έκλεισε η συμφωνία να φτιάξουν το καμπαναριό του Αι Γιώργη.

Έβαλαν τσίπουρο στα ποτήρια, τσούγκρισαν και ήπιαν και επισημοποίησαν την συμφωνία. Την ίδια μέρα φτιάξανε το συμφωνητικό και επήρανε μπροστάντζα. Ο παπάς τους έδειξε τον τόπο για να μείνουν, όσες μέρες χρειαστεί.

Ήταν μεσημέρι και δεν είχαν βάλει μπουκιά στο στόμα τους. Τα ζα ανηφόριζαν αποσταμένα στο καλντερίμι. Τα πέταλα ακούγονταν δυνατά και ο κρύος αέρας σούδιαζε μέσα από τα στενά του χωριού και τους «έκοβε», ώσπου το τσούρμο να φτάσει στην καλύβα με το περιφραγμένο χωράφι.

Τελευταίο ακολουθούσε το μουλάρι του Κώστα, του χτίστη. Χωρίς πέταλο στο

δεξιό πόδι του, ξυπόλητο ανέβαινε κουτσαίνοντας με το μαστορόπουλο να το οδηγεί. Ένας σκύλος δεμένος γάβγιζε από την αυλή του αφέντη του, μα το μουλάρι δεν είχε ανάκαρα να τρέξει.

Οι νοικοκυρές άνοιγαν τα παράθυρα να ιδούν τι γίνεται και η μια στην άλλη έλεγε: -Λαγκαδινοί μαστόροι περνάνε, που χτίζουνε τον κόσμο.

Πηγή: www.psarikorinthias.gr

Ανηφόριζαν τραβώντας τα ζα με το καπίστρι για να τα βοηθήσουν όπου είχαν ανάγκη, γιατί ήταν αδύναμα. Σημεία σημεία ο δρόμος ήταν νεροφαγωμένος απ' τις βροχές και κείνα μόνα τους πήγαιναν άκρη άκρη στις γκρεμίλες, έτοιμα να ανασκελωθούν και να κατακυλήσουν τον κατήφορο.

Είχαν πάθη μια συμφορά τέτοια στο διπλανό χωριό, στο Βατόρεμα και πάει ένας αδύνατος γάϊδαρος! Κατρακύλησε κι έμεινε στο ρέμα και κόντεψε να πάει και το μαστορόπουλο μαζί. Γι αυτό τώρα πρόσεχαν. Μα να! Σαν πέρασαν την γκρεμίλα,

έφτασαν σε κάτι λάκκες . Μπήκαν στο φραγμένο χωράφι, που τους είχε δείξει ο παπάς, και ξεπέζεψαν σε μια χαμοκέλα. Πιο κει άφησαν κοντά στην αχυροκαλύβα ελεύθερα τα ζα. Τους έβαλαν να τρώνε και να ξαποστάσουν και κείνα.

Είχαν πεινάσει. Σώριασαν σε μια μάντρα και το πεζούλι τα τράστια, έβγαλαν ψωμί, τυρί, κρεμμύδια κι ελιές και έτρωγαν. Είχαν και δυο βαρέλες με νερό να μην τους κομπιάσει το φαί, για να πάει κάτω.

-Φάτε γρήγορα, έδωσε διαταγή ο Μαστρογιάννης, έχουμε δουλειά.

Σε λίγο όλοι σκόρπισαν . Άλλοι στο νταμάρι να ιδούνε την πέτρα που θάβγαζαν , άλλοι να βάλουν τα σχέδια και να ανοίξουν θεμέλια , άλλοι να ψωνίσουν και να μαγειρέψουν και τα μαστορόπουλα επέβλεπαν και τάζαν τα ζα. Ο καθένας στο πόστο του.

Δυο τρεις μέρες έκαναν προετοιμασίες : Πελέκησαν πέτρες , κουβάλησαν άμμο, έσβησαν χορίδι και θα άρχιζαν το χτίσιμο του καμπαναριού.

Την τέταρτη μέρα είχαν τετράγωνο θεμέλιο βγαλμένο ένα μέτρο μέσα στην γη πάνω σε βράχο. Είναι ώρα να μπει η πρώτη καλοπελεκημένη πέτρα και να γίνει η θεμελίωση! Παρευρίσκονταν εκεί και ο παπάς και ο πρόεδρος και σχεδόν όλο το χωριό. Ήταν γιορτινή ημέρα για όλους, πανηγύρι και χαρές πολλές για τα μικρά παιδιά.

-Φέρε λάσπη με το φτυάρι, φώναξε τον λασπιτζή ο Μαστρογιάννης και την άπλωσε με το μυστρί πάνω στη ριζημιά. Έπειτα άφησε πάνω μια πλάκα μεγάλη που κρατούσε με τα ατσαλένια του μπράτσα. Ήταν το θεμέλιο λιθάρι. Την χτύπησε τρεις φορές με το σφυρί για να γίνει η ένωση της πέτρας με την γη.

Το ίδιο συμβούλεψε να κάνουν και οι άλλοι χτιστάδες, να βάλουν από ένα αγκωνάρι σε κάθε γωνία. Πάνω στην πρώτη πέτρα ο Μαστρογιάννης έβαλε άλλη πέτρα σκαλισμένη με τρύπες. Σε δυο γυάλινα βάζα έβαλαν μέσα αναμνηστικά αντικείμενα: Τρία νομίσματα με την χρονολογία αυτού του χρόνου, ένα συμφωνητικό να το βρουνε οι μεταγενέστεροι που να μαρτυράει, ποιος έκτισε το καμπαναριό. Από ένα παλτό κάποιος τους έδωσε ένα κουμπί με το κεφάλι του Ερμή φτιαγμένο κείνο τον χρόνο. Τέλος έβαλαν μια αναμνηστική φωτογραφία τους και έναν ασημένιο σταυρό, που τους έδωσε μια γυναίκα. Ύστερα σφράγισαν με εφαρμοστή πέτρα και λάσπη την αναμνηστική πέτρα με τους κρυμμένους μέσα θησαυρούς.

Ο κόσμος που ήταν εκεί, και ήταν πολλοί , έριξαν μπόλικά λεφτά να δώσουν χαρά και τροφή στους μαστόρους. Η τσίτσα με το κρασί έκανε πολλούς γύρους και έπιναν «εις υγείαν» ο ένας στον άλλον, ευχόμενοι στέρεο και καλορίζικο το καμπαναριό.

Το χτίσιμο σε λίγο καιρό προχώρησε γρήγορα . όλοι έβαλαν τα δυνατά τους και οι σκαλωσιές και η οικοδομή έφτασε στον τέταρτο και τελευταίο όροφο. Σε λίγες μέρες θα τέλειωναν.

Το συμβούλιο και ο παπάς και οι προεστοί, έβλεπαν τις σμιλεμένες πέτρες τοποθετημένες με ακρίβεια στις γωνιές και στις καμάρες και χαίρονταν.

Και σαν τελείωσε το καμπαναριό το καμάρωναν μικροί και μεγάλοι. Ο παπάς πλησίασε τον αρχιμάστορα και του είπε:

-Αύριο πάρε το τσούρμο κι ελάτε να ευλογηθείτε.

(συνεχίζεται)